

[Albertsen.]

Jeg vil gerne indledningsvis takke for det udmærkede samarbejde. Jeg synes, samarbejdet har været fortræffeligt under dette udvalgsarbejde, og jeg føler trang til at takke ordførerne for de øvrige partier herfor. Jeg synes, vi har haft en fortræffelig arbejdsform og har nået resultater, som vi i høj grad kan være tilfredse med.

Vi har ud over en række udvalgs møder foretaget nogle studierejser og haft forhandlinger med kollegianere og med repræsentanter for forskellige kollegiebestyrelser, ligesom vi har haft en række samråd med, jeg kan vel sige en altid veloplagt undervisningsminister, der i høj grad har været imødekommende over for de tanker og forslag, som udvalget som sådan har fremsat.

Jeg tror, man kort kan karakterisere det, der er sket, ved at sige, at vi har gjort et godt lovforslag bedre. Ved første behandling var der almindelig tilslutning til de principper, som var nedlagt i undervisningsministerens lovforslag, og det, der er sket, er efter mit skøn og utvivlsomt efter hele udvalgets skøn, at vi har gjort lovforslaget endnu bedre og forhåbentlig dermed også mere tilfredsstillende for de mennesker, det drejer sig om; de unge, der skal flytte ind i kollegierne.

Den væsentligste ændring er vel nok den, der er foretaget af statslånsgrænsen. Den har hidtil været på 35 pct., og dette var opretholdt i det af ministeren fremsatte lovforslag. Vi er under udvalgsbehandlingen blevet enige om at foreslå, at denne procent øges til 45. Efter de studierejser og de forhandlinger, vi har haft, og ikke mindst efter de mange udtalelser, som kollegianerne fremkom med, er vi blevet klar over, at en ændring af denne procent er rimelig og rigtig; det vil efter alt at dømme medføre ca. 10 pct.s lavere leje, og selv om vi måske kunne have ønsket lejen endnu lavere, er der alligevel tale om et betragteligt fremskridt og måske netop den forskel, som kan gøre, at mange af dem, som vi ønsker kan komme ind i kollegierne, også kan komme det.

Man skal erindre sig, at der her ikke alene er tale om fastsættelse af lejen i kollegierne, men at denne også i høj grad er retningsgivende for lejeniveauet på det private værelsesmarked og derved har en

betydelig indflydelse på hele lejeniveauet for de unge mennesker. Det må stå helt klart, at — selvfølgelig foruden indretningen af kollegierne — lejens højde er alfa og omega for kollegianerne.

Det er muligt og endog sandsynligt, at den forhøjede statslånsgrænse vil medføre et lidt lavere antal nybyggede kollegieboliger det første par år, men under alle omstændigheder indebærer lovforslaget en så betragtelig vækst i antallet af påtænkte nye kollegieboliger, at jeg synes, det er en forsvarlig løsning, vi her har fundet frem til.

Vi vil utvivlsomt i løbet af nogle år komme til at stå over for nye målsætninger på dette område, indebærende at vi skal forøge dette tal betragteligt. De undersøgelser og det materiale, vi har fået forelagt, viser, at interessen for at flytte ind på et kollegium er så stor, at man må påregne, at ca. 50 pct. af dem, der kan komme i betragtning i denne forbindelse, er interesseret deri.

Med henblik på tilskudsordninger og lejeniveau kan jeg oplyse, at vi under udvalgsdrøftelserne og under samråd med boligministeren og undervisningsministeren har fået afklaret, at den nye boligsikringsordning kommer ind i billedet for den gruppe boliger, der indrettes som lejligheder for ægtepar.

Et af de spørgsmål, som har givet anledning til en vis offentlig omtale i relation til denne lovgivning, har været spørgsmålet om at tilvejebringe en form for lejerbeskyttelse for kollegianerne. Der er i den seneste tid fremkommet forskellige eksempler på, at en manglende beskyttelse har givet sig uheldige og kedelige udslag, nogle gange måske som et resultat af manglende tolerance og forståelse parterne imellem. Disse eksempler har klart vist, at det ville være ønskeligt at etablere en form for beskyttelse, som tilsigter at ligestille kollegianerne med lejere i den almindelige boligmasse. Ministeren har foreslået problemet løst på den måde — et forslag, som udvalget er enigt om at acceptere — at der indføres en standardkontrakt, som giver et klart grundlag for aftalen mellem de to parter, kollegiet og kollegianeren, og dermed også den tryghed, som er efterlyst.

Et andet led i bestræbelserne for at skabe tryghed, samarbejde og bedre vilkår par-